

Lm. Jemboy. Con Trai Một, Nhưng Không Bao Giờ Cô Đơn

Jemboy Caspis, một nhà truyền giáo dòng Comboni người Philippines quê ở thành phố General Santos, kể lại việc ngài phải đối mặt với tình trạng khó xử là ngài muốn trở thành một linh mục truyền giáo nhưng vẫn gặp khó vì ngài là con trai một. Hiện nay, ngài đang phục vụ tại Kenya, hoàn toàn tin chắc rằng bố mẹ ngài hài lòng với ơn gọi của con trai mình.

Tôi sinh năm 1984, tại Sulop, tỉnh Davao del Sur, trên đảo Mindanao, miền nam Philippines, nhưng tôi lớn lên ở thành phố General Santos, trước đây gọi là Dadiangas. Cha tôi, Artemio Caspis, là một người lái xe ba bánh, một phương tiện chuyên chở công cộng bao gồm một chiếc xe máy kèm với thùng xe chở khách bên cạnh. Mẹ tôi, Emelda Caspis, là một người nội trợ.

Tôi học đại học tại Notre Dame of Dadiangas, một trường đại học ở thành phố General Santos, một cơ sở Công giáo do tổ chức Marist Brothers điều hành. Tôi theo học Cử nhân Giáo dục theo hệ ‘vừa học vừa làm’. Tôi làm việc năm tiếng vào buổi sáng, và sau đó chạy đến trường để tham dự các lớp học.

Mọi thứ trở nên nhẹ nhàng hơn một chút khi tôi nhận công việc làm sinh viên trợ giảng cho một giáo sư tại trường.

“Đừng Làm Thế Với Bố Mẹ”

Trong năm thứ hai tại trường đại học, bạn bè đã mời tôi tham dự một chương trình về ơn gọi ‘Đến mà Xem’ do các tu sĩ dòng Phanxicô tổ chức. Tờ rơi mà họ đặt vào tay tôi nói về “một hành trình khám phá ơn gọi cụ thể của mỗi người trong cuộc đời.” Trong một năm, chúng tôi dành mỗi cuối tuần để cầu nguyện và suy ngẫm về ơn gọi linh mục. Ý tưởng trở thành một linh mục đã thu hút tôi.

Vấn đề là làm thế nào để nói cho bố mẹ tôi biết. Bằng cách nào đó, các ngài đã ‘ngửi thấy điều bất thường’, và đồng ý với nhau về chiến lược thực hiện trong trường hợp tôi đưa ra một lựa chọn ‘khác thường’ về cuộc sống. Vì vậy, khi tôi bóng gió rằng tôi có thể trở thành linh mục,

Chủng viện Thánh Daniel Comboni ở Manila

các ngài đã phản ứng một cách tiêu cực: “Điều gì sẽ xảy ra cho bố mẹ? Con là con trai một. Sao con có thể bỏ lại bố mẹ một mình?” Nhìn thấy nỗi đau trong mắt các ngài khiến tôi hầu như tê liệt, và tôi quyết định gạt bỏ ý tưởng về chức linh mục mà tập trung vào việc học.

Nhưng tôi đã cầm đèn chạy trước ô tô. Tôi đã bỏ qua Thiên Chúa, Đấng không bao giờ bỏ mặc những điều còn dang dở. Thực tế,

khi tôi sắp sửa học xong đại học, chúng tôi được tiếp đón Cha Marnecio Cuarteros, một linh mục người Philippines, phụ trách truyền bá ơn gọi của dòng truyền giáo Comboni ở Philippines đến thăm. Ngay khi tôi nhìn thấy ngài, ham muốn cũ, vốn đang đóng băng trong tâm trí tôi, bắt đầu tan băng và hồi sinh. Khi ngài đề nghị tôi tham dự một khóa tĩnh tâm, không do dự, tôi nói tôi sẽ tham dự.

“Hãy Quyết Định”

Khoá tĩnh tâm khiến tôi vui mừng. Ước mơ cũ vẫn sống động và mãnh liệt như từ trước đến nay. Tôi nói chuyện với Cha Marnecio và cuối cùng, ngài nói một cách bộc trực, gần như thẳng thừng: “Con được mời gọi làm linh mục. Không nghi ngờ gì về điều đó. Sao con không cân nhắc trở thành một nhà truyền giáo Comboni?” Ngài không chờ tôi trả lời. Ngài lấy một vài cuốn sách và đặt chúng vào tay tôi: “Đọc đi. Cầu nguyện. Suy nghĩ. Và quyết định.” Đi cùng với tôi đến cửa, ngài nói thêm: “Chúng ta hãy giữ liên lạc với nhau nhé.”

Tôi đọc những cuốn sách đó không phải chỉ một lần. Cuộc đời của Daniel Comboni, vị sáng lập dòng tu của Cha Marnecio, khiến cho tôi hào hứng. Tinh thần truyền giáo của ngài đã truyền cảm hứng cho tôi. Việc ngài đã cống hiến cả cuộc của ngài cho các dân tộc châu Phi trở thành điều mà tôi muốn bắt chước và chia sẻ. Quá trình tìm hiểu kéo dài ba năm và gặp gỡ Cha Marnecio nhiều lần.

Sau khi nhận được bằng tốt nghiệp, tôi quyết định chờ đợi thêm một lần nữa. Tôi ký một hợp đồng một năm để dạy ở một trường tiểu học. Tôi thích dạy học, nhưng lời kêu gọi trở thành một nhà truyền giáo Comboni ngày càng trở nên mạnh mẽ hơn. Bố mẹ tôi có một thứ ‘radar’ đặc biệt cho phép các ngài phát hiện những gì đang diễn ra trong tâm trí tôi. Các ngài chắc hẳn đã cảm nhận được tôi vẫn

đang tìm kiếm dự phóng tương lai cho cuộc đời mình. Các ngài luôn hỏi tôi: “Con có chắc rằng việc dạy học thực sự là điều con mong muốn không?”

Một ngày nọ, khi từ trường trở về, tôi cho bố mẹ tôi xem bức thư mà tôi xin chấm dứt hợp đồng với nhà trường. Tôi nói với các ngài: “Con phải đáp lại ơn gọi. Con muốn gia nhập cộng đoàn Comboni.” Đáng

ngạc nhiên, bố tôi nói: “Khi con ra đi, bố mẹ sẽ khóc. Tuy nhiên, con hãy biết rằng con có thể ra đi với phước lành của bố mẹ. Chỉ cần nhớ là phải kiên trì và mạnh mẽ. Cuộc sống con đã chọn rất đặc biệt. Bố mẹ sẽ luôn ủng hộ con.”

Sống giữa bộ tộc Pokot

Từ đó trở đi, cuộc sống của tôi trơn tru như nước chảy. Đầu tiên, tôi trải qua hai năm dự tu ở Manila, rồi hai năm tập sinh ở Mexico. Cả hai giai đoạn đó hóa ra là những trải nghiệm tích cực củng cố quyết định trở thành nhà truyền giáo của tôi. Năm 2012, tôi trở lại Philippines thực hiện nhiệm vụ tôn giáo đầu tiên của mình. Một tuần sau, tôi nhận được thư chính thức bổ nhiệm tôi đến Nairobi (Kenya), để học thần học. Tháng 8, tôi đặt chân lên đất châu Phi. Tôi tràn đầy nhiệt huyết và háo hức bắt đầu công việc học tập.

Ba tháng đầu tiên là một thử thách. Tôi đã phải thích nghi với nền văn hóa mới. Thậm chí tôi cảm thấy nhớ nhà: Tôi nhớ sự thoải mái và cách sống hời hợt ở nhà. Tuy nhiên, tôi sớm học cách yêu quý cộng đoàn mới và yêu thích tính chất quốc tế của cộng đoàn. Các khóa học thần học tại Tangaza College ở Nairobi rất thú vị.

Khoảnh khắc tuyệt vời thực sự đã đến trong những ngày nghỉ học đầu tiên. Tôi đến Kacheliba, một giáo điểm thuộc bộ tộc Pokot. Những ngày nghỉ quá ngắn nên tôi không học được tiếng Kiswahili hoặc ngôn ngữ địa phương mà người Pokot nói, nhưng tôi vẫn có thể chia sẻ cuộc sống của tôi với mọi người khi tôi có bất kỳ cơ hội nào gần gũi với họ. Trong bốn năm, hề được nghỉ học là tôi đến ở đó, học được một ít ngôn ngữ của họ. Dần dần, người Pokot trở thành ‘người của tôi,’ và tôi trở thành bạn của họ. Cảm giác được người khác mong đợi đẹp không sao tả được.

Sau khi học xong thần học, tôi đến Kacheliba để phục vụ truyền giáo kéo dài một năm. Lúc đó tôi đã có thể giao tiếp bằng tiếng Kiswahili, ngôn ngữ phổ biến ở Kenya. Tôi phát hiện ra tâm hồn tốt đẹp của người Pokot. Tiếp xúc với họ thật có ích cho tôi. Dần dần, tôi cũng bắt đầu học được cái ngôn ngữ rất khó của họ và điều đó đã đưa tôi đến gần với họ hơn. Tôi khấn trọn đời trước sự chứng kiến của những người Pokot vào ngày 7 tháng 4 năm 2017. Ngày hôm sau, tại Nhà thờ Kacheliba, tôi được phong chức phó tế. Tôi vẫn mang theo mình một bức ảnh chụp tôi đang được họ vác trên vai. Số phận của tôi rõ ràng đã được niêm ấn!

Một giấc mơ trở thành sự thật

Tôi trở về nhà để dự lễ thụ phong linh mục, tổ chức vào ngày 27 tháng 10 năm 2017. Tôi thật có phước khi lễ thụ phong linh mục của tôi có sự tham dự của nhiều người và của nhiều linh mục, những linh mục cùng dòng, những linh mục từ các dòng tu khác và những linh mục từ giáo phận, đồng tế cùng với Đức cha Dinualdo D. Gutierrez. Bố mẹ tôi thực sự rất hạnh phúc. Ước mơ của tôi đã thành hiện thực. Và tôi rất biết ơn tình yêu lớn lao mà Thiên Chúa đã dành cho tôi.

Vào buổi chiều, cũng những người đó đã tụ tập để dâng Thánh lễ tạ ơn trong một nhà nguyện rất gần nhà tôi. Đây là một cơ hội cho tất cả người thân, bạn bè và hàng xóm của tôi chúc tụng Chúa vì Người đã ban cho tôi ơn gọi linh mục. Mẹ tôi, lau nước mắt, cứ lặp đi lặp lại: “Con trai tôi là linh mục. Con tôi hạnh phúc. Và tôi cũng vậy.” Bố tôi thì thì thầm với tôi: “Bố rất tự hào về con.”

Đầu năm 2018, tôi quay trở lại Kenya. Bề trên tỉnh dòng nói với tôi: “Người Pokot đang đợi cha.” Ngày hôm sau, tôi có mặt tại Kacheliba. “Chào mừng cha trở lại”, đó là lời mọi người chào đón tôi. Tôi có thể thở phào nhẹ nhõm. Tôi đã bỏ lại phía sau những gì thân yêu nhất đối với tôi, nhưng tôi đã có lại được trái tim của mình.

Tác giả: Jemboy Salarde Caspis